

megvetőről és a szántóföldről, „az élet vizéről” és „a növekedés csodájáról” szóló történeteivel 2000 évvel ezelőtti spirituális ökológiát hozott létre és élt meg. Jézus éppúgy volt ökológus, mint teológus.

Jézus beszél a virágokról és a kenyérről, a kenyérsütésről és az építkezésről, a földről és az angyalokról, a gyümölcsről és a békéről, a születésről és a pénzről, Istenről és a mezei füvekről...

Az ökológus Jézus szellemében vett vallás nem betűkhöz ragaszkodó hit, és nem hűség a törvényhez, hanem nagyon érzékeny tudata a bennünk lévő Istennek, és nyitottság a körülöttünk lévő Istenre. A Nap „magától” világít, a szél „magától” fúj, a víz „magától” folyik és „magától” tisztul meg, a fák és a növények „maguktól” növekednek – mondja

Jézus. Csak meg kell tanulnunk elfogadni, amit a természet messzemenően ingyen a rendelkezésünkre bocsát.

Ha eddig az volt érvényben, hogy „Vessétek magatok alá a földet!”, akkor most annak kell érvénybe lépnie, hogy „Vessétek alá magatokat a földnek!”. A jézusi üzenet magva az együttérzés minden élővel. Felszólítása, hogy „Legyetek irgalmasok!”, azt jelenti: Érezetek együtt az étellel – magától értetődően az állatokkal és a növényekkel is. Jézus számára a kultúra a tudatosság elmélyítése és kibővítése minden élő irányában. Belső átalakulásunk nélkül a technikai haladásnak nem lesz sok haszna.

Az ökológus Jézus megalapozza azt a reményt, hogy világméretű ökológus gazdasági csoda történik – egyensúlyban a természettel. Ha manapság világpolitikáról és világgazda-

ságról, világvallásokról és világméretű klímavédelemről beszélünk, akkor az erkölcsnek is globálissá kell válnia. Az ökológus Jézus szellemében persze nem kell minden környezetvédőnek kereszténynek lennie, de minden kereszténynek környezetvédőnek kell lennie. Az ökológus Jézus arra hív meg minket, hogy „kvantumugrást” tegyünk „egy új életbe”. Jézus személye nagy látomás, nagy eszme, nagy tűz és nagy munka a 21. század számára – az egész világ átalakítására hív!

Franz Alt

Forrás: Publik-Forum Extra, 2015 május

Franz Alt újságíró és könyvszerző. Naponta ad hírt mintaszerű jövőtervekről itt: www.sonnenseite.com.

Az elszemtelenedett vendég

Széljegyzet egy 2012. évi Drewermann-interjúhoz

Megdöbbenő kérlelhetetlenséggel fogalmazott Eugen Drewermann egy 2012. évi interjúban (www.die-presse.com), amikor egyértelműen leszögezte, hogy az ember nem az evolúció középpontja és csúcsa, hanem csupán egy faj a sok közül, az élet sodrának csupán egy tagja, egy hullám a többi között az óceánban.

A kereszténység olyan etikát hirdet meg, amelynek értelmében az ember a teremtés koronája és értelme, ez pedig lényege szerint az egoizmus sajátos, vallási-ideológiai igazolása. A Genézis 1,28 szövege szerint az ember hatalmat kapott a teremtés, és így az állatvilág fölött is, vagyis megkülönböztetett ellenőrzési jogot mindarra vonatkozóan, ami az emberben az állathoz bármiképpen rokonságot vagy hasonlóságot mutat.

A darwini evolúciós teória már-már elfogadottá nőtte ki magát, de az ebből következő etikai szemléletmódváltás lemaradt filozófiai és teológiai palettánkról. Ténylegesen semmilyen alapunk nincs ahhoz, hogy az emberi faj előjogokkal rendelkezzen bármely másikkal szemben. Természetesnek vesszük, hogy az emberi élet szent, és minden cselekedet, amely békében vagy háborúban ezzel szemben áll, bűn, és hogy ez alapvetően lelkiismereti kérdés – azt azonban egészen más kérdésnek tartjuk, hogy mi történik a természettel, hány elefánt, hány csimpánz vagy bármely más élőlény megéri-e a holnapot, vagy elpusztul, éppen a mi áldásos uralkodásunk miatt.

Ezzel a darwini gondolatot félrelökve, a teremtés öncélúvá és értelmetlenné változtatjuk, amikor isteni képmás voltára hivatkozva minden etikai racionalitás fölé helyezzük az embert, jóllehet így magát a Teremtőt tesszük nevetség tárgyává, és megtagadjuk őt vagy a józan esztét. Kísértesen úgy fest a dolog, hogy keresztény etika címén az ateizmust hirdetjük, amelyben nemcsak a teremtett világ értelmetlen, hanem maga Teremtő is.

Az ember, aki csupán vendég a teremtésben, a történelem folyamán kellő módon elszemtelenedve tudományt, kultúrát és vallást fabrikált, s ezekkel minden módon igazolni akarja létét és jogát, illetve sajátosan egyoldalú felelősségét önmaga iránt, elképesztő agresszivitással kikényszerítve ily módon, hogy a házigazda és házanépe az ő hasznát szolgálja, és ő mindent pénzzé és nyereséggé változtathasson. Hihetetlen arcátlansággal hivatkozik az éhező milliókra, de a valós megoldástól gondosan távol tartja magát, hiszen szerinte a természetes környezet megőrzése annyira költséges és meg nem térülő, hogy legfeljebb akadémikus problémának jó, meg nyersanyag, amiből ismételtén pénzt lehet csinálni.

Sajnos még mindig ott tartunk, hogy a természet és az állatvilág megőrzését nem lehet egy lapon említeni az ember problémáival. Egyelőre még az az élet rendje, hogy a természet kincseit felhasználjuk, aztán ha van rá lehetőségünk, helyreállítjuk, amit elpusztítottunk. A valóság nem

sok jóval kecséget, de az egyetlen fogható remény abban áll, hogy felszínen tartjuk a kérdést, és nem hagyjuk nyugodni a lelkiismeretünket. Ez kevésnek tűnik, de ez az eszköz áll a rendelkezésünkre, még ha ijesztően kevésnek tűnik is.

Olyan etikát kellene megalkotnunk és vallanunk, amely az élet minden szereplőjét egyenrangú félnek tekinti. Ez az a hatalom, vagy helyesebben fogalmazva, ez az a felelősség, amelyet a Bibliából a kezdetektől fogva ki kellene olvasnunk, politikától, ideológiától és vallástól függetlenül! Legalább a kereszténynek mondott embernek valóban etikusan kellene viszonyulnia az isteni teremtéshez, és kellő kritikát kellene megfogalmaznia a keresztényidegen gondolkozásmóddal szemben, amely hierarchiát kényszerít a teremtésbe, annak csúcsára az embert állítva, aki hatalmát felelősség nélkülivé alakítja, Istent pedig felelőtlen szerencsejátékosra rajzolja át, hiszen „nem számít egy egész teremtésnyi értelmetlen selejt sem, csak az ember sikerüljön”!

A keresztény etikát és annak biblikus igazolási pontjait újra kellene értékelni, és megalkotni egy kritikusan „istenszabású” etikát, amelyből következik, hogy nem azáltal leszünk Istenhez hasonlóak, hogy a saját szájunk ize szerint próbáljuk felülírni és tudományos magaslatra emelni az etikus isteni magatartást, mert ezzel csak önmagunkat „kényszerítjük rá” a mennybéliekre!

Sulyok Gábor